

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. szeptember 1.
(csütörtök)**

Horváth Géza

AZ EFÉZUSI LEVÉLRŐL

Énekek: 227,1-4; 228

Alapige: Efézus 1,1-3

Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratából, az Efézusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek.

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

Áldott legyen az Isten és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged ezért az estéért is, amelyet megengedtél nekünk és az egész világnak, örökkévaló Istenünk.

Köszönjük, hogy mi még abban a kegyelemben is részesülhettünk, hogy eljöhettünk ide, a te hajlékomba, hogy szent igéddel éljünk, hogy táplálhass bennünket, és hogy növeld bennünk a hitet, üdvösségünk eszközét.

Ó bárcsak így lenne, ahogy énekeltük: Csak hozzád vágyik, Úr Jézus Krisztus, a mi lelkünk, csak hozzád óhajtozik, csak benned leli gyönyörűségét. És mivel nem mindig van így, azért bocsáss meg nekünk, hogy máshoz is ragaszkodik, másban is gyönyörünket leljük, más óhajaink is vannak, a földre, testre irányuló és nemcsak a menny felé tekintő és hozzád és feléd sóvárgó indulatok.

Kérünk, hogy ma is a te igéd üzenetével szentelj meg bennünket, mert a te igéd az igazság. Köszönjük, hogy meggyújtod nekünk annak szövétnekét, és egészen biztos utat mutatsz nekünk az életre és a keskeny úton való járásra.

Kérünk azért, Szentlélek Isten, végy körül bennünket, szenteld meg szívünket. Készíts neved imáadására, magasztalására.

Ámen.

Igehirdetés

A bibliaolvasó kalauzunk szerint a mai nappal befejeztük a Lukács evangéliumának olvasását, és ha valaki megnézte, hogy ezután mi következik, annak talán nem is volt meglepetés, hogy ma az Efézusi levélről lesz szó ezen az istentiszteleten. Mivel hetekig ezt fogjuk tanulmányozni a kalauz szerint, arra gondoltam, hogy nézzük meg egy átfogó összefoglalását az Efézusi levélnek: miről is szól az Újszövetségnek ez a nagyon jelentős irata.

Ha a páli levelek közül, ha nem is egyet, de kettőt kellene mondani, akkor a teológusok mindig az Efézusi és a Római levelet mondják, mint két nagyon mély tanítású, mélyre gyökerező levelet.

Az efézusi gyülekezet Efézus városában élt, és Efézus nemcsak Kis-Ázsiának, hanem az akkor ismert világnak is az egyik legjelentősebb városa volt körülbelül 200 ezer lakossal. Ebben a városban volt Artemisnek, vagy, ahogy a rómaiak ismerték: Dianának a temploma, melyet a világ hét csodája között tartatott számon.

Pál apostol közel három évet töltött a városban missziói útja során, tehát jól ismerte a várost és a benne levő gyülekezetet. Az Efézusi gyülekezetben volt lelkipásztor János apostol, élete végéig. A levél szerzője egyértelműen Pál, ahogy az első versben meg is mondja, hogy ki ő: Pál, Jézus Krisztus apostola.

A levelet valószínű Rómából, tehát fogságból írja 60-62 körül. Már az egyházatyák is utalnak a levélre a II. század elejétől kezdve. Érdekesség, hogy a két legrégebbi kéziratból hiányzik az a kifejezés: az „Efézusban lévő. Ezért arra következtetünk, hogy ez valószínűleg körlevél lehetett, a kis-ázsiai gyülekezeteknek íródott, de mivel Efézus volt a központ, ott őrizték.

Ha össze lehet foglalni, két nagy része van ennek a levélnek, amelyet nyilván lehet még tovább osztani, de a két fő rész: az első három rész, aztán a 4-5-6. rész. Mert az első három részben beszél az apostol a hívők Istentől Krisztusban kapott új életéről (ez nagyon fontos), a 4-5-6. részben pedig: hogyan járjanak az új életben. Hogyan éljenek méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, amiképpen vették a Krisztus Jézust, járjatok is Őbenne.

Az Efézusi levél arról beszél, hogy Krisztusban létrejön egy új társadalom, amelyet úgy hívunk: egyház. Arra int, hogy az egyház hogyan él ebben a világban, milyen magatartást vár tőle az Ura, Jézus Krisztus.

Ma csak arra vállalkozhatunk, hogy ennek a levélnek a bevezetését nézzük meg, illetve a 3. versét, mert ebben a versben töményen össze van foglalva, miről szól ez a levél. Így szól a 3. vers: „Áldott legyen az Isten és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban.” — Aztán rátér, hogy melyek ezek a lelki áldások és hogyan vannak ezek a mi életünkben.

Úgy mutatkozik be Pál (és ez nagyon beszédes), hogy „Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratából”. Ez a kifejezés nagyon fontos, mert megtanít bennünket arra, hogy Pál így tekintett magára: Jézus Krisztus apostola Isten akaratából. Ha ezt a kifejezést elkezdjük boncolni, akkor először is azt látjuk, hogy azért mondja így Pál, mert azt akarja kifejezni: nem ő a fontos. Ő Isten akaratából lett az, aki lett. Nem ő vállalkozott erre. Nem motivációs levelet és önéletrajzot küldött az Úr Istennek, hogy szívesen elvállalom ezt a posztot.

Éppen ezért Pál arra akarja irányítani a figyelmet, hogy ő írja a levelet, de nem ő a fontos, hanem az, amit mond, amit ír: maga az üzenet, maga az ige, amely az Isten szájából származik. Az lesz a fontos. Ez tanítson bennünket arra, hogy mi se akarjunk fontosak lenni, legfőképpen fontoskodók ne akarjunk lenni. Mert higgyük el, nem mi fűjjük a passzát-szelet, és nem tőlünk függ a Golf-áramlás. Higgyük már el, hogy Isten ügye a fontos. Erre Pál nagyon sokszor tett hangsúlyt. A levélben is erre teszi a hangsúlyt.

Azt mondja: „Isten akaratóból”, és ezzel Pál kifejezi: nem én akartam. Nem akartam apostol lenni. Mint ahogy nem akart Jeremiás sem, nem akart Mózes sem az Isten küldötte lenni. Mint ahogy természetes dolog, hogy valaki nem akar.

Tudjátok, ez az ige miről beszél? Ez az efézusi levélen, akár tetszik valakinek, akár nem, végigvonul. Mert a Bibliának az a tanítása, hogy Isten az akaratót akkor is végrehajtja, ha az ember nem akarja. Ez azt jelenti: Isten, amit eldöntött, amit elhatározott, meg fogja cselekedni. Akkor is, ha az ember nem akarja. Ha olyan tökéletlen, mint Jónás, aki az ellenkező irányba megy, mint ahova Isten küldi, nem Ninivébe, hanem ellenkezőleg. Isten meg utánamegy, megragadja a nyakát, megfogja, és azt mondja: nem, barátocskám, te azt a mondatot ott el fogod mondani. Azt a mondatot, hogy még 40 nap és elpusztul Ninive, el fogod mondani, ha tetszik, ha nem.

Az Efézusi levél tulajdonképpen így mutatja be nekünk Istent, mint akinek van egy terve, örök tanácsvégzése, és az meg fog valósulni. Mert az ember nem állhat ellen Isten akaratónak. Azt mondja: Isten akaratóból. Nem azt mondja, hogy én akartam apostol lenni, én vállalkoztam rá, hanem azt mondja: az én akaratom ellenére ragadott meg a Krisztus.

Ő arról az akaratóról akar beszélni, ami Isten akarata. Ő arról a tanácsvégzésről akar beszélni, amit Isten eldöntött. Arról az elhatározásról, amelynek ő is részese, ő is tárgya. Éppen ezért ez egy vigasztaló üzenet, hogy az új élet nem a mi erőlködésünkön múlik, hanem Isten akaratón.

Ne felejtjük el, hogy amikor mi úgy gondolkodunk, hogy embereket hogyan lehetne megnyerni Krisztusnak, amikor gyülekezetek arról beszélgetnek, hogy milyen módszereket találjunk ki, hogy megnyerjük a fiatalokat, az Isten módszere évezredekken keresztül az, hogy „hirdesd az ígét. Állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben”, mert Isten cselekszik és az Ő ígéje nem tér vissza üresen, amely az Ő szájából származik. Pál apostol azt mondja: Isten akaratóból.

A héten kérdezte tőlem valaki egy beszélgetésben, amely érdekes kérdés volt. Azt mondja: de ha megölnék valakit, tegyük fel, azért nem szabad ölni, mert esetleg ő a jövő héten vagy két hét múlva megtért volna. Tehát mielőtt megtért volna, megölik. Mondtam neki: nem, ez nem így van, hanem úgy van, hogy aki felől Isten döntött, az nem halhat meg addig, amíg újjá nem születik. Nem úgy van, hogy meghalt, de újjászületett volna, megtért volna, ha még két hétig él. Ilyenről a Biblia nem beszél. Ezért Pál apostol meghajtja térdét az Isten akarata előtt. Leborul ez előtt az akarató előtt, és azt mondja: az Isten akaratóból.

A következő kifejezés: „az Efézusban levő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek”. — Ha nem is volt ott „az Efézusban levő” a két legrégebbi kéziratban, de azért mégis csak azt mondja: „a Krisztus Jézusban szenteknek”. Ebben benne vannak

AZ EFÉZUSI LEVÉLRŐL

az efézusi hívők is. — Megint nagyon gazdag kifejezés, mert korlátozza azt, hogy kiknek szól a levél: a szenteknek. A Jézus Krisztus megváltott gyermekeinek. Azoknak, akik Jézus Krisztus tulajdonai, mert drága áron megvették. Ez nem szól minden embernek. Ez nem szól Efézus városának. Ez nem szól a világnak: urbi et orbi. Ez a szenteknek szól.

Meggyőződésem, hogy a többiek nem is értették volna, hogy miről van szó. Még a hívők is lehet, hogy ötször elolvasták, mire kezdték kapizsgálni, hogy miről is akar itt Isten beszélni nekünk. Mi is így vagyunk, ha az Efézusi levelet olvasuk, meg a Római levelet. Azt sem tudták volna, hogy eszik vagy isszák.

Ez a levél éppen ezért nem mindenkihez szól: jöjjetek, — hanem azokhoz szól, akik már jöttek Jézus Krisztushoz. Először is leszögezi a Bibliának ezt a második üzenetét, amit ma este mondok, amit a csendeshetünkön elmondtam már. Először a Biblia mindig arról beszél, hogy a hívő az szent. A Krisztus Jézusban hívő szenteknek...

A Biblia beszél arról is, hogy szentek legyetek! Különösen a Péter levelében olvassuk, meg az Ószövetségben is van ilyen. Mert Isten szent, ezért szentek legyetek! S jön az ember, és arra gondol: akkor nagy motort szereljük a hátunkra, és előre a megszentelődés útján. A Biblia világosan tanítja azt, hogy mielőtt az imperatívusz elhangzik: szentek legyetek, először mindig az indikatívusz (kijelentés) szerepel: a kijelentés, hogy már szentek vagytok. Ezért mondja Pál: a Krisztus Jézusban levő szenteknek. Akkor is, ha ez a szentség nem mindig látszott rajtuk.

Nem is az efézusiakat hoznám példának, hanem a korinthusiakat. Akiken nagyítóval kellett nézni: ezek a szentek? S akkor lehetett sorolni: ezt, azt csinálják, így élnek, susárlók. Van egy ilyen ige: áspiskígyó mérge a szájukban, meg a nyelvük alatt. De azt mondja az ige rögtön: a Krisztus Jézusban hívő szenteknek. Vagyis: aki Krisztus Jézusé, aki Krisztus Jézusban van, az szent.

A hívők szent volta Krisztusban adott. Mit jelent: szent? Ennek a szónak: „szent”, ilyen jelentései vannak a görögben: kiválasztott, tulajdonba vett, kisajátított, elkobzott, elvont. Azt jelenti, hogy azért szent, mert Isten úgy döntött, hogy ő kisajátítja, elkobozza, elvonja a régi életétől. Mitől? Attól a halott állapottól, attól a mocsoktól és bűntől, amelyben ő halott állapota miatt élt és fetrengett. Isten úgy döntött, hogy onnan elkobozza.

A Bibliának, az Efézusi levélnek megint egy nagy tanítása, hogy a slamasztikából nem én másztam ki, hanem Isten kiemelt onnan. Elkobzott, kiemelt onnan. Beszölt nekem Isten: jöjj, ki. Én nem tehettem mást, úgy, mint Lázár nem tehetett mást a János 11-ben, csak azt: kijött a sírból, mert Jézus szólt. Azt is jelenti ez a szó, hogy valakit elvonnak onnan, ahova jogosan tartozott. A Biblia tanítása az, hogy mi jog szerint az ördöghöz tartozunk a fogantatásunktól kezdve. Mi odavalók vagyunk. Ez a jog. Isten ígéje mondja ezt, nem mi mondjuk, nem az egyház találta ki. Bűnben fogantattam, bűnben melengetett engem az anyám. Mihelyt megszületek, rám a koporsó vár, a bűn miatt lefoly életünk, és a halál velünk jár — mondja egy ének.

Az Isten azonban úgy döntött, hogy többé nem tartozol oda. Az Efézusi gyülekezet kikből állott? Kikből áll ma a hívők gyülekezete, amelyek ott élnek valamelyik külső gyülekezetben, itt is meg másutt is: azokból áll, akiket az Isten onnan kivont.

Pál és Péter is úgy néz a hívőkre (és éppen ezért az Efézusi levél második fele majd arról szól), hogy úgy éljete, hogy onnan már ki vagytok vonva. Nehogy visszamenjete! Vegyéte tudomásul: onnan ki vagytok vonva.

Figyeljük meg a második rész 12-13. versét: hogy ti abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok. Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. — Emlékezteti őket, hogy ti ki vagytok vonva, és mivel ki vagytok vonva onnan, nemcsak ki vagytok vonva, hanem be vagytok vonva. Isten igéje elmondja: bevitt az Ő szerelmes Fiának országába, kihozott a sötétség világából. Na de bevitt a világosságba. (Majd vasárnap fogjuk halani, hogy kihozott Egyiptomból, de bevitt Kánaánba.) Nem a semmiben vagytok. Mert ha Isten valakit kivon, akkor be is von.

Pál Jézus Krisztus apostola, ebben megint benne van az, hogy engem bevont valamibe az én Uram. Az, hogy apostelos, apostelo, küldött legyek. Mert minden hívő embert nemcsak kivont Krisztus valahonnan, nemcsak leveszi róla a szennyes ruhát, hanem felöltözteti új ruhába. Tehát bevonja valamibe. Éppen ezért Pálnak ez személyes bizonyágtétele is.

Megint csak nagy példa, hogy akármilyen teológiai, dogmatikai megalapozottságú levelet akar írni Pál, mivel kezdi? Személyes bizonyágtételével. Mert nemcsak azt mondja: ezt tegye veletek az Úr, hanem azt mondja: ezt tette velem is. Mindig jó, ha el tudjuk mondani.

Figyeljük meg Pálnál: ezzel kezdi. Mert jó, ha mi Krisztusról úgy tudunk beszélni, ha először azt mondjuk el: mit tett velem. „Elmondom, mit tett Ő értem. Mélységben jártam, bűnökben éltem. Szerelme nagy volt, hú kegyelméből — mondja egy ének, — dicső országot hozott az égből”. Elmondom, hogy mit tett velem. Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratából. — Ez bizonyágtétel. Ki lettem én, miért lettem az, ami vagyok. Mi a feladatom, mi a célom? Mi a jövőképem? — Ezt nem tudjuk egyesével átvenni, de ez mind benne van ebben a rövid kifejezésben.

Csak akkor fakadhat fel az, ami Pálból felfakad, a 3. vers. „Áldott legyen az Isten és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban.” — Mert csak azoknak fakadhat fel, azok ismerhetik a mennyei ajándékokat, csak azok vannak Jézus Krisztusban, akik Isten akaratából az Övéi lettek. Éppen ezért Pál is ilyen eszköz, átadott eszköz az Úr szolgálatára.

Mielőtt tehát Pál apostol a hívő élet céljára tenné a hangsúlyt, először a hívő élet okát fejti meg. Tovább folytatja, és tulajdonképpen az, hogy azt mondja: „Áldott legyen Isten és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja” az azt jelenti, hogy mindent Istennek tulajdonít, és mindent tőle vezet le.

Először is Istenre hivatkozik. Most már másodszor. Először, hogy mit tett velem. Most pedig azt mondja: mit tett az egyházzal, a gyülekezettel. Mit tett a hívők közösségével. És ez azért jó, ha megértjük, mert a páli teológiában ez nagyon fontos. Elválaszthatatlan az, hogy a hívő a hívők közösségében éljen. Pál ezt mind elmondja ebben a három versben.

Elmondja: én küldött vagyok, de azt mondja, hogy megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban. — Mert a hívő elszakíthatatlan a gyülekezettől.

Aki azt mondja: gyülekezet nélkül is tud hívó életet élni, azt mondhatjuk: te nem vagy hívó. Nem születettél újjá, nem vagy a Jézus Krisztusé.

Egyszer egy bácsi azt mondta nekem: ha engem kidobnának az ajtón, visszamásznék az ablakon. Tudniillik ezt kell megérteni, amire Pál itt alapoz. A hívók és a hívók közössége. A szentek egysége, amit megvallunk minden úrvacsora alkalmával, minden keresztelésen, minden temetésen: hisszük a szentek közösségét vagy egységét. Ezt hisszük. „Mely minket összeköt, szent a kapocs nagyon. A testvér-szívek kapcsa itt az égivel rokon.”

Pál kifejti: én sem vagyok egy partizán, vagy utolsó mohikán, hanem mi egy közösségben vagyunk. Megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban.

Éppen ezért, nézzük meg röviden, mit jelent ez még.

Először is azt mondja: megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban. Ki ez a minket? A Krisztuséi, az Övéi. Mert meg kell különböztetnünk az Istennek az áldását. Az Istennek az áldása, a mennyei áldás csak a hívóké. Van Istennek egy olyan áldása, amely minden emberé. Ezt úgy hívjuk: általános kegyelem.

Az általános kegyelem azt jelenti, hogy ma felkelt a nap mindenkire: jókra és gonoszokra egyaránt. Teljesen mindegy, hogy valaki hitetlen vagy hívó, itt van a templomban, vagy a templomon kívül van és a veszett kutya sem tudná bezavarni – ahogy szoktuk mondani. De a nap felkelt rá, vagy az eső esik jókra és gonoszokra. Isten nem választja szét, hogy ne csak a hívók kertjeit öntözze, nekik ne legyen olyan nagy a vízszámla. A hitetlennek meg száradjon ki mindenük. Vagy fizessenek, ha locsolni akarnak. – Ilyen nincs. Az eső esik, a hitetlenek is betakarítják a termést, sőt magtárakat tudnak építeni, mint az a bolond, aki a Bibliában azt mondja: sok javaim vannak, sok esztendőre eltéve. – Bolond, még az éjjel meghalsz.

A mennyei áldás, „a mennyekben, a Krisztusban”, csak a hívóké.

Hallgatjuk a rádiót, és volt egy 56-os műsor, hogy arra emlékeztek. Elmondta, hogy Sztálin hogy halt meg. Arra gondoltam: az Isten általános kegyelmében Sztálin is részesült. Megölt nem tudom, hány millió embert, élete vége felé ugyan megzavarodott, ott van a pokolban. Úgy gyilkolta az embereket, mint mi a legyeket. Ennek ennyi volt egy élet.

Feltehetjük a kérdést: miért engedte Isten, hogy egy ilyen ember éljen? Ha megközelítjük úgy, hogy a hívók a mennyei lelki áldást kapták, ez meg csak kapott pár évre egy kis kegyelmet, akkor melyik a jobb, melyik a több?

Itt arról van szó, hogy a hívók mennyire becsülik, értékelik azt, hogy bennünket minden lelki áldással áldott meg az Isten a mennyekben, a Krisztusban. Nekem az mennyire fontos!

Amikor 16 évesen magához hívatott engem az akkori, az 50-es ébredésnek egyik nagy alakja, mert hallott rólam, szeretne velem beszélni. Az igével megáldott, és azt mondta nekem: ti vagytok az ébredés következő nemzedéke. Ezt mondta egy 16 éves fiatalnak. Nekem az az áldás többet ér, mint egy kacsalábon forgó villa a hegyen. Azt nem adnám semmiért. Amikor lelkésszé akartak szentelni, azt mondtam: én már fel vagyok szentelve. Lett is belőle egy kis galiba, de azért mondtam

el, hogy lássuk: a hívőknek mi a fontos? A mennyei lelki áldás. Megáldott minket. Ha nem ez a fontos, nézz magadba ma este, és kérdezd meg: neked mi a fontos?

„A mennyekben, a Krisztusban” megáldott minket. Éppen ezért a hívőknek megnyitotta az Isten a szemeiket a lelki áldásokra, amelyeket elkészített, és Krisztusban átadott nekünk.

Egyébként a páli levelekben ezt nagyon sokszor fogjuk majd találni. Az „en Christo” kifejezést, hogy Krisztusban. Itt megint nagyon fontos az, hogy Krisztus nélkül Istennek egyetlen ajándéka sem vehető át. A Róma 8,32-ben elmondja, hogy Krisztussal együtt hogyan adna mindent minékünk. A másik kifejezés pedig azt mondja: Krisztusban. Egyik Krisztussal együtt, annak az az értelme, hogy Krisztus nélkül nincs semmi ajándéka Istennek a hívő számára. Ennek meg az az értelme, hogy Krisztuson kívül sincs más ajándéka a hívő számára.

Ezt Piliscsabán úgy fogalmazzuk meg: azt a kifejezést mindenki ismeri, meg hallotta, hogy a halnak a vízben van élete. Itt nem lehet megállni, mert nemcsak az a lényeg, hogy a hal a vízben legyen, hanem az, hogy a víz meg a halban legyen. A döglött hal is a vízben van. De a döglött halba nem áramlik a víz. Ezért nem tudja kiszűrni az oxigént. Az embernek az a fontos, hogy a levegőn legyen, de a halott ember is a levegőn van, míg el nem temetik. De a levegő nincs benne.

Ezért Krisztus azt mondja: maradjatok énbennem, és én tibennetek, mert ez az életnek a jele. Én Krisztusban, Krisztus meg bennem.

Éppen ezért le kell szögezzük azt, hogy a hívő ember hitének, üdvösségének, életének alapja senki más, csak Jézus Krisztus. Más nem segíthet rajta, máshoz nem imádkozhat, mástól nem kérhet, mert Isten úgy döntött, hogy bennünket a Krisztusban áld meg.

Most augusztus 20-án sokszor émelygett az ember, mert azt akarták a szerencsétlen országnak bemagyarázni, hogy Szent István által is meg vagyunk áldva. Ez a legsúlyosabb bálványimádás. Szentségtörés. Isten ígéje azt mondja: Krisztusban. Isten így akarta, így döntött. A lelki áldásokkal a Krisztusban. Ezért mástól nem várunk semmit a világon, máshoz nem fordulunk mint élő valósághoz. Mert Isten „megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban”.

Ez a szó is fontos: minden. Ez is többször elő fog fordulni a levélben. Ez nekem azért szép, mert azt jelenti, hogy akkor Isten semmit nem tartott vissza a hívő számára az Ő ajándékaiból. Ez a hívőnél hogy csapódik le? Úgy, hogy nem szűkülök. Az Úr az én pásztorom. Miért, mert megáldott minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban. Ezért tud felfohászkozni: áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket.

Ha ma este mi is el tudjuk ezt mondani: igen, én is ennek az isteni tervnek a részese vagyok. Már mielőtt az anyaméhben megformált, már engem is ismert. Életem egy pontján ezt nekem elmondta, nyilvánvalóvá tette. Ez nekem felragyogott, és a szívemből felfakadt: áldott legyen az Isten! „Halálban hevertem, de Ő felemelt. Az életem ára a szíve vére lett. A bűnöm, Úr Jézus, a bűnöm, Úr Jézus, nem vádol többé engemet.”

Így olvassuk az Efézusi levelet. Ha Isten megkészíti, akkor még fogunk belőle hallani részleteket.

AZ EFÉZUSI LEVÉLRŐL

Imádkozzunk!

Drága mennyei Atyánk! Magasztalunk, hogy Jézus Krisztusért megszólíthatunk téged, dicsőíthetünk téged, az egyedül igaz Istent, és akit te elküldtél, a Jézust, és mindezt a Szentlélek által, aki megvilágosítja a szívünket.

Magasztalunk téged azért, hogy igen, Urunk, döntöttél, eleve elhatároztad, hogy fiaiddá fogadsz, hogy Jézus Krisztusnak adsz. Magasztalunk, hogy eljött a Fiú, hogy egybegyűjtse az Ő nyáját, kihívja, elvonja a világtól, a világból. Elvonja a szentségtelen élettől és életből, és szentté tegyen, megtisztítson vérével, aztán megőrizzen, és végül, amikor az ország polgárai egybegyűjtetnek, akkor átadja az országot Istennek és Atyának, hogy eljöjjön a vég. Eljöjjön az ítélet.

Hadd köszönjük meg neked, hogy ez az egybegyűjtés még ma is folyik, hogy hirdettetik az evangélium sok-sok helyen, a világon.

Kérünk, hogy bocsásd meg, ahol nem az evangéliumot hirdetik, hanem másféle istent, vagy más krisztusokat, más lehetőségeket, más megoldásokat, más utakat az üdvösségbe, nem a Golgotát. Kérünk, tisztán és elegyítetlenül hirdeted köztünk és minél több helyen a mi megfeszített és feltámadott Krisztusunkat, Atyánk.

Adj nekünk élő hitet, szent reménységet és egybekovácsoló szeretetet!

Ámen.

228. dicséret

(1690) Halle, 1704.

Je- ho- va, csak né- ked é- nek- lek,
Dí- csé- re- tet csak né- ked zen- gek,
Ki vol- na más te- hoz- zád fog- ha- tó?
Csak té- ged áld- lak, ó Min- den- ha- tó!
Jő- vel, se- gíts, én é- des Jé- zu- som, Hogy
kö- nyör- gé- sem men- ny- be el- jus- son!